

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée!

F.

Sserbske njeđželske lopjeno.

Wudawa so kóždu šobotu w Šmolerjež knihicziščezěni w Budyščinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Misericordias Domini.

Jan. 21, 1—14.

Hiščeže šu jutrowne dny. Na zhlým čašu mjes jutrami a šwjatkami pruhi pschekrašnjeneho šwěta leža. Tež š našeho šłowa Božeho šo nam kaž šwětlo pschekrašnjena napscheczivo šwěczi.

Tych šamnych lubnych čłowjekow, kotrychž my wot přěnjeho wustupjenja Jesušowego šem šnajemy, my jow šažo šjednoczenych namašamy: Šchimana Pětra, Šana, Nathanaela, ale nětk šhromadzenych wokolo horještanjeneho Šbóžnika, šwojeho pschekrašnjeneho pscheczela. To je tašama štara šemja pschi jěšorje Genezareth, tón brjoh, pschi kotrymž Jesuž něhdy lud wučěšče, pschi kotrymž čzi wučobnizy šwoje łódže, šwoje šyčze, nana a macžer wopuščezichu a ša šwojim lubowanym Šnješom džěchu. Tónšamy jěšor, tónšamy brjoh, — ale nětk tón Horještanjeny pschi nim šteji a š nimi rěczi a jedna, jako bychu hžom šesthadžane byle tamne šbóžne dny, wo kotrychž pišane šteji: „Šlaj, ja čzinju wscho nowe!“

Šchtó móže wážnosč šjewjenjow Horještanjeneho w šřjedzišnje jeho wučobnikow wuměricž? Šjednašče šo tola wo to: jich še šrudoby a bojoscze, do kotrejež běchu š Jesušowej šmjerczu šapadnyli, šažo posběhnyčž; w nich wjěšele doměrenje wubudžicž: Jesuž, našch Šbóžnik, je žiwný a je do krašnosčze šwojeho Wótza šašchol a je tola pola naš se šwojej pomozu wschitke dny hacž do škónčzenja šwěta; do jich wutrobow tamnu šbóžnu nadžiju

plodžicž, šo jich Šnješ a mišchtr, hdyž budža šwoje šemšte džělo dokonjane měčž, jich dom šawola š šbóžnej hosczišnje w njeju. Š šbóžne hnadypolne jutrowne dny! Š šajka radoščž, tež ša naš š tamneho bohateho blida šřjódki padaja; tež nam š troščtej šo powjeda:

Našch horještanjeny Šbóžnik tych šwojich pyta a hlada.

1. Wón jich nusu šnaje.
2. Wón jim na pomoz šhwata.
3. Wón jich se šwojim žohnowanjom křonuje.

1. Ša šrudne wutrobny je našče ščjenje napišane. Troščt, wjěšele, wošchemjenje, žohnowanje je jeho wopšchijecze. Tón Horještanjeny, to nam wono přěduje, tych šwojich šnaje, njeje wot nich šdaleny, widži jich nusu, wě, šo woni bjes njeho ničžo nješamóža, šo šo jich wutrobam po nim štyščeže. Š šajke jich hubjenstwo a žadanje jeho š nim čěhuje. Šeho dla jim šdaleny wostacž njemóže. Krašny troščt wšchitkich wěřaznych: woni nješbu šami wostajeni; tón Šnješ je pola nich wšchitke dny.

Š šajkimaj woczomaj je japoschtoł Jan šjewjenje šwojeho Šbóžnika wobhladował. We wjěškej štarobje je wón šwoje ščjenje pišal — ale kaž žiwnje jemu hiščeže wšchitko psched woczomaj šteji! Wón wě, šelko rybow šu tehdy našojili: 153 a tak wulke, šo móžachu napjel-njenu šyčž šedom docžahnyčž. Šřjedy běchu šo podarmo prózowali a nětk běchu tak bohate žohnowanje dobyli. Šha bu jim wěšče: tón Horještanjeny šo po tych šwojich

horjebjerje; wón jich nusu snaje, njech je to na kraju abo na morju, njech je to wo polnozy abo pschi fwitanju czicheho ranja.

Teho chzemy so troschtowacz; my tutón troscht wschitzu trjebamy. Nasch Ebóžnik je prajit: Rbudnyh macze wy kóždy czaš pola waš, a tuto słowo je so psches wschitke lěstotetki wěrne wupokasało. Kunje tať móže so i polnym prawom prajic: Tajkich, kotřiž bebi po troschcze žadaja, macze wy kóždy czaš pola waš. Niz jako dyrbjalo to wschitkim na wobliczu napřbane stacz. Ně, někotry dze, kaž so sda, i wješelej myšlu psches fwět, a ma tola we swojim domje město, hdžež je kšichž postajeny, knano prawje čemny, čezki kšichž, a hdžž jeho wóczko na njón padnje, dha so jemu wschitke wješele hórke scžini. A druhi sašo, swontownje wješele, ma we swojej wutrobje žahadlo, tať wótre, so wón přjedža we wyškanju satšepjeze, ma tam nutškach ranu, kotraž sažicž njecha, a je přjedž wscheho wješela tola prawje kšudy, kšorny, bjestroschtny čłowjek. Jim wschitkim ta powjesčž płaczi: tež wašchu nusu widži wóczko polne miłoscze, tež wašche hubjenstwo snaje wutroba polna kmilenja. Ebóžny tež pod boloscžu je tola tón, kotryž do teho Horjestanje-neho, wěcznje pschitomneho Ebóžnika, wěri a wě, wón našču nusu snaje a našche sdychowanje jemu potajene njeje.

2. Ale Jesuš njewidži jeno našču nusu, wón nam tež na pomoz kšwata. Scženik Jan nam žiwje a lubosnje wopřkuje, tať so czi wuczobnizy wonkach na morju zyliežku nóz podarmo prózowali, a tať dyrbjala nětk, jako ranje fwita, i prošdnymi lóžžemi a prošdnymi bncžemi k brjohej so wróćicž. Tež to je wažne. Čzi rybazy na morju dyrbjala so rybazy čłowjekom scžinicž a dyrbjala jow šonicž, tať wschitkón skutk čłowškich rukow bjes teho Knjesa žaneho žohnowanja nima. Dha tón Knjes pschi brjosy steji. Čzi wuczobnizy jeho widža, ale jeho nje-špósnaja. A tola je to wón kam, wón jim na pomoz kšwata, wón jim jich kšudobu pokáže a jim se swojim słowom swoje bohatstwo šobudželi. Woni jeho słowu pošluchaja, swoje bncže na prawy boť wuczibnu a i nimi wjele rybow wobšamnu. To bēšche předomanje sa jich žiwjenje, sa jich zylie žapochtolke skutkowanje a to je předomanje tež sa naš.

To pať ma nam wono prajicž: Bjes teho Knjesa njeje žane žohnowanje. Hdžež pať bebi po nim žadamy, tam so wón namatačž da, hdžež bebi jeho pomoz wu- prošny, tam wón na pomoz kšwata. Žane sdychowanje wutrobny po nim njedyrbi njedopjeljene wostacz. Nam drje tón Knjes tež czašacz dawa, kaž je tam swojim wuczobnikam zylie nóz czašacz dať. Ale

Je czaš prawy, je plód srały

Botom kšwata pomoz snata

A nam, haj, pomoz njebjeska.

Duž šmy troschtni.

Hacz by so dliko do nozy

A do šwětkeho ranja,

Dha wschať na Božej pomozny

Ja nimam dwělowanja.

Hdžž ranje fwita, dha tu wón je, dha wón pschi brjosy steji, k pomozny hotowy, najpřjedny niz pošnaty, ale pschczo jašnišchi so nam jeho wobras scžini a jeho psche- cželny hlóš: „Lube džeczatka!“ nam do wutrobny kšinczi.

3. Tón Knjes nam na pomoz kšwata a tych swojich se swojim žohnowanjom kšonuje. To je najwažnišche

w našchim scženju a jeho wotšknjeny kónz. „Džeczatka, nimacze nicžo jěscž?“ tať so jich Jesuš prascha. A čzemu? Je wón tón hlódu, kotryž bebi po jědži žada, abo chze wón jich našncicž? My to na kónzu widžimy: „Duž pschindže Jesuš a wša tón kšlěb a da jón jim, teho runja tež ryby.“ Wón je tón hospodar, wón chze jim hosčzinu pschihotowacz, wažnu sa jich zylie pschichod; wón dyrbi jim pokasacz, so wón tych swojich se žohnowanjom kšonuje.

Trojake, chze so mi sdačž, nam tuta hosčžina psched woczki staja. Nasch skutk, nam wona najpřjedny praji, njedyrbi podarmo bncž; wón dyrbi swoj plód a swoje wješele mēcz. Knjesowi japoschtoli dyrbjachu do čezkeho džela wuncž; woni so žnježny scžinili, kotřiž mējachu pod wulkej horzotu a wjele potom swoje žně domoj kšowacz, ale to bēchu rjane a wulke žně. Pschi wjele džele a próžny bu Knjesowym japoschtolam tež wulke wješele wobradžene. „Ja so džakuju swojemu Bohu“, tať Pawoł na Filippiskich psche, „tať husto jako na waš špominam, kotrež ja pschczo cžinju w kóždej swojej proštwje sa waš wschitkich, a cžinju tu proštwu i wješe- lom“, a dale wón psche: „Teho dla, moji lubi a po- žadani bratsja, moja wješełoscž a moja kšona, wobštejczē tať w tym Knjesu, wy lubi.“ Tute šlubjenje tež nam płaczi. My ženje we swojim powołanju prajicž nje- dyrbimy: našche dželanje je podarmo, my žane plody swojeje próžny njewidžimy. Ně, tón Ebóžnik chze tež nam tajku hosčžinu wješela pschihotowacz, kaž tam swojim japoschtolam. — Dale naš tuta hosčžina na tamne šbóžne wješele pokasuje, kotrež na naš czaša, hdžž tutu semju wopušcžimy. Nasche žiwjenje je jěšba na njeměrnym morju, našche wumrjecze domdojědženje k brjohej šbóžneje wěcznosčze. Žiwjenje najwazy kšeschčžianow je próžny- polna jěšba po morju, mjes wjele štrachnyimi škalami, psches někotry čezki wichor. A druhdy ma čłowjek hišcže čezku bncž k temu cžahncž a wutroba je jemu štaroscžiwja, hacž so tola rostorchncž njebudže. Kať husto potom ruzny wospróžnitej a pót so i cžola lije. A nětk dže k brjohej, k wulkemu, cžichemu, rjanemu brjohej šbóž- neje wěcznosčze. Tam steji tón Knjes; wón na naš czaša. Wóczko pucžowarja, na cžemnosčž tuteho šwěta šwucžene, jeho lědom špósnaje, ale dušcha jo wē: to je tón Knjes! Wón hižom na naš czaša; wón je nam hižom njebjesku hosčžinu pschihotowak. — A napošledť my w tutej hosčžinje tež pokasanje na wěczne žiwjenje nama- lamy. Tam czi šbóžni wot swojich skutkow wotpocžuja, w towarštwje šesom Kšrysta. Tam so dopjelni:

Nasche dželo je so štalo, nětk so šabat šapocžnje.

Šehnjo je wscho došonjalo, wšcho je sa naš scžinjene.

Tam nam tón Knjes hosčžinu wěczneho wješela pschi- hotuje. W našchim scženju reka: „Jako pať na semju bēchu wustupili, widžichu woni wuhlo kladžene a ryby na nje položene a kšlěb.“ Ale tež czi wěrjazy šmēdža wot tych rybow, kotrež so nalojili, k tej hosčžinje šobu pschi- njescž. Tež wone so wschať jeno Knjesowe žohnowanje, dar jeho hnady. To je našche dželo, w Bosy cžinjene, to so našche skutki, kotrež sa nami džēja. Šrašny wuhlad do wěczneho žiwjenja! O so by tež sa naš wschitkich tuta šbóžna hosčžina w njebju pschihotowana byla! Jan we swojim šjewjenju šwēdčzi: Pišch, šbóžni so, kotřiž ke kšapnej wjecžeri Šehnjecža so powołani; a wón džeschē ke mni: To so wěrne šłowa Bože. Šamjeň.

Łuboscź k Jezuſkej.

Jezu, duſche horza Źadoſcź,
Ty wěſch, ſo cze lubo mam;
BoŹi měr a ſbōŹnu radoſcź,
Mam-li tebję, ſaczuwam.
Sa ſym twōj, a ty ſy mōj;
Węcźnje, Jezu, ſwojej ſmōj!

Twoja miłoſcź je mje ſnała,
Prjedy hacź ſwět wuhladač;
Ta mje na ſwōj klin je wſała,
GdyŹ cze hiſcze njeſnajach.
Sa ſym twōj, a ty ſy mōj;
Węcźnje, Jezu, ſwojej ſmōj!

Sako dźęczo ſy mje wodźil,
Sandźel twōj mje kiſaſche;
Wěrnoſcź ſy ty do mnje płodźil,
Twōj Duch da mi poſnacze.
Sa ſym twōj, a ty ſy mōj;
Węcźnje, Jezu, ſwojej ſmōj!

Ach, kaſ ſy mje wobarnował
W ſtraſchnych lětach mlodoſcze,
So ſym ſwoju wěrę ſchowal,
Wostał w BoŹim kraleſtwje!
Sa ſym twōj, a ty ſy mōj;
Węcźnje, Jezu, ſwojej ſmōj!

Ty mje pytaſch, hdyŹ ja błudźu,
S padow mje ſaſ poſbėhaſch;
S troſchtom ſhwataſch, hdyŹ ſo rudźu,
Wuſtawam, mi ſylnoſcź daſch.
Sa ſym twōj, a ty ſy mōj;
Węcźnje, Jezu, ſwojej ſmōj!

Njech ſym Źiwj, njech ja mrėju,
Tebi ſo ja poruczam;
KōŹdy czaſ cze w duſchi ſmėju,
Twoje rany wokoſcham.
Sa ſym twōj, a ty ſy mōj;
Węcźnje, Jezu, ſwojej ſmōj!

GdyŹ mi widźenje ſo minje,
Wjazy rēczeć njemōžu,
Cźėło ſlabnje, wſcha mōz hinje,
Dha njech hiſcze ſdychuju:
Sa ſym twōj, a ty ſy mōj;
Węcźnje, Jezu, ſwojej ſmōj!

K. A. Fiedleř.

Pſchińdź, KnjeŹe Jezu, budź naſch hōſcź!

S wutrobj poboŹny wjeſnjan w jenym jutrownym předo-
wanju tu ewangeliſku podawisnu Jana 21, 5—14 cźitać ſlyſcheſche.
Wōn bėſche taſ hnutj, ſo ſo poſwōtſje, ſwojemu ſuſodej ſlyſchom-
nje, taſle modleſche: „Mōj najluſbſchi KnjeŹe Jezu, ja ſebi tu
hnadu wuproſcham, pſchińdź a jeſ bliŹiſchu njedźelu ſo mnu a mojimi
dźęcźimi. Sa wſchaf ſym jednory muž, ale ty ſy taſ huſto ſ niſkimi
ludźimi jėdł a pił, ty teŹ pola mje ſa lubo woſmjėſch.“ Wōn
ſwoju modlitwu kōŹdy ſlėdowazy dźeń woſpjetowaſche. Szobotu,
ſahe rano, wōn k ſwojej Źonje dźeſche: „Moje dźęczo, ſarėſaj naju
najlėpſchu koſoſch; jutje mamoi hoſcza, wulzy lubeho a woſebneho
hoſcza; ſwobleſtaj dźęczi rōdnje; poſtaraj ſo ju wo to, ſo by wſcho

prawje cźiſte bylo.“ Podarmo ſo macz a dźęczi ſa mjenom a wo-
ſobu hoſcza praſchachu. Tola Źona wſchitko hacź nanajlėpje wu-
ſonja. MuŹ poſtajenu njedźelu wote mſchė domoj pſchińdze;
dwanata hodźina bije; bliſdo je kryte a jėdže ſu pſchihotowane.
Wſchitzy hoſcza woczaſuja, Źona ſtrachocźiwje, muž mėrnje a radoſt-
nje. „Ach, wōn drje njepſchińdze!“ Źona rjeſny. „„Wōn ſ wėſto-
ſczu pſchińdze a to bōrſy,““ muž ſnapſhecźiwj.

Hiſcze nėſchto czaſa ſo woczaſa. Dźęczi ſu hlōdne; dobra
Źona ma ſtrach, jėdže mohle ſo pſchi wohnju ſkaſycz. MuŹ, ſwo-
jeje wėzy wėſty, ſkōnczje na bliſdo noſycz da. „„Bōj cze, dźęczi,““
wōn dźeſche, „„my chzemy ſo modlicz. Naſch hōſcź tu bōrſy
budže.““ Wōn ſo modli wōtſje a nutrnje: „„Bōj, KnjeŹe Jezu,
budź naſch hōſcź, a Źohnuj, ſchtoŹ ſy nam wobradźil!““ DuŹ ſo
ſaklapa. Źona dze a durje wotewri: ſchėdźiwj, wuhlōdnjenj ſtarz
proſty ſchryſta dla wo kuſt hlėba. MuŹ jemu napſhecźiwjo ſhwata
a jeha ſa bliſdo domjedže. „„Budź nam witany, ty luby hoſczo,““
wōn rjeſny, „„jowle bė ſa tebję hiŹom mėſtno poſtajene. Glej,
macze, ja bėch Knjeſa Jezuſa k bliſdu pſcheproſyl; ja wjedzach, ſo
ſo wōn njėſapowjedzi. Towle je wōn we ſwojim khudym bratſje.““

Tale podawisna wuſkladuje Knjeſowe ſłowo: „SchtoŹ wy
cźinili ſcze jenemu mjeſ mojimi najmjeſchimi bratrami,
to ſcze wy mi cźinili.“ (Matth. 25, 40, 45.)

F.

Wobſadźenje ſary w Merſeburgu.

Wōwjedanečto je ſtarych czaſow.

(Wotracźowanje.)

Wōjwoda, czepl wė, kaſ to pſchińdze, bė podobnje wjeſchinye
druhich bōrſy pſchi ſpoczaſku woczi ſandźelil. WſchetoŹ teŹ wōn njė-
mōŹeſche to ſakhadźenje na klėtzy widzecz, doſelz ſo jemu hlōwa
wjerczecz poča, a taſ ſo ſta, ſo zyle wuſny a ſa zyle přėdowanje
ſo ſwojich huſlow njedōtſny. — Tola ſpomnjenj přėdar doſta
hiſcze w draſtkomorje hnadne pſcheproſchenje k wobjedu na hrōd,
a to bė wėſcze dobre ſnamjo, kotreŹ jeha nadźiju ſylnjeſche. Haj,
hiſcze wjazy. Pod talerjom namala ſaſtojnske piſmo w naj-
wjėſchim formače, kotreŹ bė na njeho adreſowane a ſ wulkim
wōjwodſkim piēczaſom debjene. Naſchemu małemu muŹikej wutroba
pukotaſche. To tola dale ničo bycz njemōŹeſche hacź jeha wofazja.
Dźakownje ſhladowaſche na wōjwodu, kiŹ je ſchibaſnym poſmėwanjom
jemu napſhecźiwjo ſedzeſche, a chzysche runje piſmo woczinicz, jaſo
wōjwoda jemu pſchiwoła: „Womału, luby muŹo! tudj ſo je a pije,
ale ſo njeczita! GdyŹ Wōn domoj pſchińdze, budže hiſcze czaſ
k temu.“ Ach, to bė czeŹka pruha ſczerpnoſcze ſa njeho. DuŹ dyr-
bjeſche ſwoju wczipnoſcź ſmėrowacz a dale jeſcź a picz. Sako bė
ſo po wobjedze wōjwodze poruczil, jemu mōŹno njebė, dlėje czaſacz.
Hiſcze na hrodowym ſhodze wocžini liſt, přjedy jōn koſchiwſchi,
njenamala paſ dale ničo napſkane, hacź:

„Jesuſ Sirach, 11, 35.“

Moriz Wylem, wōjwoda ſakſonſki.

Nėtko bė runje taſ mudry kaŹ přjedy; wōn dyrbjeſche teho dla
hiſcze taſ doſho ſczerpliwocź mēcź, hacź do hoſczenza pſchińdze.
Tam paſ ſebi hnydom bibliju wuproſty, pytaſche ſchepjetajo wo-
ſnamjenjenu ſchtuczku wjedzeſche nėtko ſ raſom, na cźim bė. Wōn
poſkoczi, niŹ ſ radoſczu, ale jaſo by jeha ſchtorpion kłol; pſchetoŹ
ta ſchtuczka rėkaſche: „Wōſmjėſch ty zuſeho cźłowjeka do ſwojeho
domu, dha czi wjele woſtudy nacžini.“ — Cźitať drje runje taſ
lohko ſhuda, jaſo mały kaplan, ſchto chzysche najjaſniſchi wōjwoda
ſ tutej ſchtuczku wuprajicz.

Nėtko bė po tajkim druhi ſamłowjeť na rjedze, ſwoje přėdo-
wanje dźerzecz. Tutōn, po zylim kraju dla jemu pobrachowazeho
ſtroweho cźłowſkeho roſoma ſnaty, mėjeſche, kaŹ hiŹom přjedy
prajachmy, tōn text: „Sa ſym tōn najhlupſchi, a cźłowſki roſom

njeje pschi mní." Tola tón bě mudry dosč, w prawym čaŕu wróćo stupicž a předomanja ſo wſdacž.

Tak dha pschiúdzje našch Bohuwěr tydžej přjedy, hačž bě po prawym postajene, t ſwojemu předomanju. Na to ſbože bě wón hižom dawno t nim hotowy, a wot žohnowanja ſwojeje stareje maczerje a wot Leſki pschewodžany, pučzowaſche wón we ſwojej nowej drajče do Merſeburga. Tcho text bě: „Kurwařtwa, wopikřtwa a móřcht poduřcha rořom“, a wón předomawſche po nawjedowanju teho ſameho 1. wo njebožčiwosčzi a 2. wo wopikřtwe.

W přenim dželu wopikřa je ſylhny ſłowami hubjenřtwa a ſrudne ſčžehi njebožčiwosčze a kurwařtwa. Potom pschi naloženju na wójwodu na lónzu přenjeho džela prajesche něhdže ſčžehowaze: „A nětko prajče ras, kiž wy tajke hrořnosčze čžerice, t čžim chzeče ſo ſamolwicž? Wy ſnadž prajče: „Čžeho dla je Wóh žónřte tať rjane ſtworiť, a mužam tať horze lóřchtu do wutrobny ſařchčžepiť?“ Haj, to drje macže prawo, a ja hiřchže wjazy praju, žadyn kraj njeje, hđžež bychu rjeňřche žony ſo nadeřchle, hačž w žohnowanym kraju nařcheho wójwody a knjeřa. Pohladajče wřchať na nařchu najjařniřchu wójwodžinu! Njeje wona pycha nařchich žonow? (Rumbš, rumbš, rumbš! klincžesche t dwóřřesche lože.) Haj, to wona je! A wjele žonow tuteho měřta a kraja je jej podobnyřch. Ale hdy bychu tež wřchě jej rune byle, dha wař to tola njeřamolwi. Pohladajče wřchať t dohom tež na nařcheho najjařniřscheho wójwodu, kiž je wam pschikřad řchewřžijansřesje čžiwosčze a póžčiwosčze (a w tym wón pschewjele njeprajesche). Wón tón pořkad we wyřkořej čžesčzi džerži, kotryž je jemu Wóh w jeho mandželřej dať; wón po žanej drugej róži nježada, hačž po ſwojej róži t řericha. A dořelž je Wam Wóh we Wařchim řnjeřu a krajnym wjeřchu tajki rjany pschikřad w tym nařtupanju dať, wy ludžo, dha džicže a čžiwče teho runja.“

Potom w druhim dželu řečřesche wo wopikřtwe a hrimařche t žyřlej mozu ſwojeho ſylneho hlořa na wopikřow. Tež naloženje na najjařniřscheho wójwodu, na kotrež wřchitžy pschipořlučharjo napjecži čžakachu, wón njeřabu. „A nětko prajče“, tať wón wobřamřny, „Wy, kiž Wy hrořnosčzi wopikřtwa hořdujčeže, prajče, řchto Wy t ſwojemu ſamolwjenju wěřče? Móžecže Wy, kaž čži njebožčiwí w přenim dželu, prajčž: Wóh je wino w tutym kraju tať řlódke, tať krařne ſtworiť a jemu ludžom t wjeřelu narosčž dať? Ně! žadyn hubjenřchi a njeřnicžomniřchi napoj na žyřym řwěcže njeje, hačž wino, kiž jowle w kraju wořolo Naumburga a nad Salu a Unřtutu rořče. Po tajkim tež to Wař ſamolwicž nje móže. Ale, budžecže Wy prajčž: Nařch najjařniřchi wójwoda džě tež pije! Haj, to je žyřle něřchto druge. Tón ma! Temu řlódži! Wóh žohnuj jemu! Ĥamjeň!“ Rumbš! rumbš! rumbš! klincžesche t wójwodřesche lože.

Po předomanju bu wón t wójwodřtemu blidu řkařany. Po řróťkej blidowej modlitwe džesche wójwoda: „A nětko, moři knježa, njeřch řebi řóždy řlódžicž da!“ Wřchitžy ſo nětko řehydachu, a jaťo nařch Bohuwěr ſwoju řerwiettu do ruři wařa, wupadny t njeje wulke, t wójwodřkim woponom řapjecžatowane piřmo na křin a bohuzel wot tam pod blido. Wójwoda to widžo, rjekny: „Pořběhř řebi Wón to řhroble! to je pořběhřnjenja hódne!“ To tež nařch Bohuwěr hnydom čžinjeřche a ponóři pschi tym hłowu žyřle pod blido; pschetož bohuzel bě mřoda jandželřjana dwóřřka knjeřna řnjeni wójwodžineje, kotraž jemu po bořu ředžesche, bjeř teho řo to wjedžesche a myřlesche, ſwoju něžnu nóřtu na nje řtajiła. řchto dhyřbjeřche wón nětko řapocžecž? Wón tola nje móžeřche tať pod blido řtuleny, nobu ſwojeje řuřodniřy na boř řunycž abo piřmo t mozu wutorhnyčž. A hinať wřchať je njeby dořtať. „Sa mam řa to, tón muž čžita moje piřmo pod blidom!“ řawoľa wójwoda, t hlořom ſo řmějo, a nařch Bohuwěr řčžahny wřchón wohaňbjeny

a je řačžerwjenym woblicžom řwoju hłowu řařo wot řpody horje „Nó? hđže dha ma Wón to piřmo?“ řawoľa wójwoda. „Moja rjana řuřodniřa“, wotmolwi Bohuwěr řmějo, teřyř řłowo mojeho knjeřa t nobomaj!“ Na tele řłowo řčžahny mřoda dama řwoju nóřtu ručže nařpiet; hiřchče junřróčž ponóři ſo nařch rjeť pod blido a pschinjeře nětko t blyřchčžazym woblicžom to piřmo a čžyřche jo do ſwojeho řraťa tyřnyčž. „Aj, pschewo čžitaj Wón, řchto w tym piřmie řteji! rjekny wójwoda. Nařchemu rjeřej ničžo druge wyřche nje wořta, hačž pořlučacž a t řchepjetazymaj ruřomaj wocžini řiřt. Wobřah řiřta bě řróťki, mjenujžy řčžehowazy:

„Seremias 15, 19.

W Merſeburgu, na njeđželi 20. julija 1704.

Moriř Wylem, wójwoda řařbonřti.“

Wěřo bě nětko dobra rada droha. Wocži wřchěřch pschitomnyřch wčžipnje na Bohuwěra hřadachu. „Nó, mužo Boži!“ džesche wójwoda, „řchto Seremias na tutym měřče praji? Rať! Wón to nje wě? Aj, aj! ja měňju, duchowny jaťo Wón, móže žyřle řwjate piřmo t hłowu prajčž, řo jeno tať řchwórcži? Ĥruřiuřo!“ wobrocži ſo na ſwojeho řomorniťa, „pschinjeř Wón ras bibliju.“ Ĥadobny wjeřch poda pschinjeřenu bibliju potom řam nařchemu Bohuwěreť a tón čžitawſche t řchepjetazym hlořom te řłowa: „Tcho dla praji tón řnjeř tať: Budžesč-li ſo te mni wobrocžicž, čžu ja ſo t tebi wobrocžicž, a budžesč mój předať, a budžesč-li dobornyřch wucžicž, ſo řlyřch wořtajičž, dha budžesč mój wucžet. řerje dhyřba ſo t tebi wobrocžicž, hačž řo by ſo ty t nim wobrocžil.“

To bě tola jařnje dořčž wuprajene, a budžičche ſo drje hodbřko, řo by nařch Bohuwěr řa to hnadne powoľanje hnadnemu wójwodže hnydom řwój džat wuprajil. Ale jeho hłóř jemu žyřle řapraji ře řamym hnučžom. Tcho wóčžto pať hřadajche tať doľho a tať poľne wutrobneje džakownosčze na wójwodu a wón poľoži řwoju pravu ruřu na wutrobu, jaťo by čžyřl prajčž: „Haj, ja čžu ſo t ſwojemu knjeřej džeržecž.“ Wobomil ſo wójwoda t hřadajžym hnučžom nad něnym řpodžiwanjom ſwojeho wuřwoleneho pařesche, potom pať pschiúdzje jemu t pomořy a pořtanymřchi a řwoju napjelnjenu řchleňžu řapřchimnyřchi, rjekny: „Luba Eleonora, ja Čže prořchu a wřchěřch druhich hořčžow řa blidom, ře mnu na řtajne derjeřicže mojeho wuřwoleneho dwóřřeho předarja, knjeřa Bohuwěra! řěřory, řabrinřnyčž. Tón ma, temu řlódži“, řawoľa wón řmějo, jaťo ře ſwojej mandželřej řabrinřny, a pschew řrincženje řchleňžow běchu řłowa noweho dwóřřeho předarja řlyřchecž: „Wóh žohnuj jemu! Ĥamjeň!“

Po řamnyřch žortnyřch řečřach wójwody, pschi čžimž dhyřbjeřche tež nařch Bohuwěr t wjeřelu žyřleho blidoweho towarřtwa nam řnaty podawř na lođže wupowjedacž, řkónčnje wot blida řtanřchu. Nařch rjeť ſo t druhimi hořčžemi pola najjařniřscheho wójwody a jeho wyřbořeje mandželřesje porucži a bu wot wójwody t tymi hnadnymí řłowami puřchčženy: „na bóřřowne řařowidženje, řuby dwóřřki předarjo, a wjele dobreho řcho Leňžy, pschichodneť knjeni dwóřřkej předarjowej. „Wote mnje tež“, wójwodžina pschecželnje pschitaji.

(Pschich. řkónčjenje.)

Wřchelake t bliřka a t daloka.

— řnjeř řuperintendent řólcž pschi řchiznej žyřtwi w Draždžanach bu řaňđženu njeđželu pschew knjeřa wyřchřcheho dwóřřeho předarja a naměřtneho přařidentu řonřřtorřtwa do ſwojeho noweho řařtořňřtwa řapokřany. Ĥlamy nadžiju, řo budže tež tajki pschecželny řpěchowať nařchich řerbfřch Draždžanřřch řemřchenjom, kaž jeho přjedownil, něťčžičhi t wyřchřchi dwóřřki předať Dibeliuř.